

Catherine Poulain, la seva primera novel·la ha estat finalista del premi Goncourt

VÍCTOR-M. AMELA IMA SANCHÍS LLUÍS AMIGUET

Tinc 56 anys. **Vaig néixer a Alsàcia.** Visc a Bordeus i el meu company (des de fa deu anys) viu als Alps, un bon equilibri. **Jo somiava amb l'anarquia, però l'humà no és prou responsable.** Considero les religions molt útils perquè et porten més enllà de la realitat material, però jo crec en la força de la natura

“Sortir de tu i saber que hi ha alguna cosa més és una experiència molt maca”

ROSER VILALLONGA

Sempre vaig tenir la idea que si recorria el món amb senzillesa acabaria trobant el sentit de la vida.

Se'n va anar als vint anys.

Vaig estar un any a Àsia. A l'Índia dormia a les estacions, sobre un tros de roba, com els indis. Estava sola i nua davant el món.

I què va descobrir?

Que les coses no eren com jo pensava. Vaig treballar en bars al port de Hong Kong sense adonar-me que aquell era un univers perillós. Vaig descobrir que la gent que té pocs diners, com les noies que hi treballaven, no són necessàriament bones persones; ni els rics necessàriament dolents.

Va desmuntar tòpics.

Va ser important, perquè com a filla d'un pastor protestant tenia molt marcat el concepte del bé i del mal.

I no li feia por dormir al carrer?

De vegades, però sempre vaig saber que era important abandonar la seguretat; aquí és on comença el viatge.

El món la va tractar bé?

Sí. Crec que la gent innocent, naïf o estúpida, d'alguna manera està protegida.

Va treballar com a temporera.

Sí, al Canadà. Amb gent molt bregada que venia de tot arreu del món, bàsicament homes: vaig haver d'aprendre a defensar-me.

És primeta i fràgil...

Has de córrer més de pressa, anticipar-te, mossegar fort. No sempre en surts indemne. Crec que és important superar les contingències físiques; són com baralles de gossos: ràpides, ferotges... després tot queda en calma.

No és agradable que t'assetgin.

L'assetjament amaga una debilitat: la necessitat d'amor que veus per tot arreu.

Amor o domini?

Amor, no saben fer-ho d'una altra manera, el seu univers és físic. Després de la lluita, de venir a molestar-me, sentien vergonya. Van acabar respectant-me.

Però quina necessitat tenia de ser allà?

No em volia rendir i marxar. Estimava la vida a la natura, volia treballar de sol a sol, dormir al costat del riu i no estar tancada dins de la condició de dona.

També va recórrer l'Amèrica del Nord.

Allà vaig descobrir els grans espais. Vaig travessar el país fent autoestop i i vaig desitjar que no s'acabés mai. Vaig saber de la fraternitat de la gent de la carretera. Els camioners no em van molestar mai. De vegades no hi havia res durant

Lliure

Hi ha entrevistes que s'han de veure. Aquesta n'és una. Veure els seus ulls verd claríssim, la seva fragilitat, les seves mans rudes a les quals els falta un dit que es va emportar el mar. Escoltar la seva veu dolça i sentir que el que explica, la seva vida en un pesquer durant deu anys a Alaska, no és una paradoxa. Lili mostra que fragilitat i força van de bracet, que homes i dones poden ser companys, que compartim ferocitat i tendresa amb la resta dels animals. Als vint anys va recórrer Àsia amb les butxaques buides, els EUA entre camioners sense perdre la innocència, la mateixa que la va convertir en marinera, ho explica a *L'home de mar* (Edicions de 1984). I va ser pastora transhumant. Té una saviesa essencial, fruit de la llibertat.

milers de milles i ells em feien lloc al seu matalàs. No em van tocar mai. En certa manera eren com mariners. Però quan vaig arribar a Alaska vaig saber que aquell era el lloc, l'última frontera. Feia dotze anys que era lluny de casa.

Va arribar a un món dur i salvatge.

Sí, però també un món on et sentes més lliure. Si mantens un cert codi d'honor, pots fer el que et doni la gana. Tal com diuen allà els mariners, tens dret a estar boig.

Vagis on vagis hi trobes la simplicitat humana: les borratxeres, les baralles...

És cert, però quan estàs en una vida primària perquè la feina és intensa, en què l'únic important és menjar, dormir, tenir una mica d'escalfor, arribes més de pressa al cor de les coses i de la gent.

I aquest cor no és decebedor?

No. Al vaixell el que compta és la pesca i la supervivència. Sortir de tu i saber que hi ha alguna cosa més és una experiència molt maca. I quan feia mal temps i veia aquell buit negre que arriba després de la gran onada, em fascinava.

No va tenir mai por?

Quan un company es va ofegar. Passàvem setmanes al mar proveïts per vaixells d'abastament. Dormíem en petites lliteres bressats pel soroll eixordador del motor, l'olor de la humitat, dels cossos, dels vestits de plàstic.

Què va descobrir en aquell món masculí?

Vaig acumular un munt de germans que em van descobrir que jo era una dona encara que portés un impermeable, tingués la cara plena de sang i els cabells plens de peix. "Ets una dona molt més enllà de la vestimenta, em van dir, ho ets en cada un dels teus gestos i dins teu". Em va provar molt, l'aparença no és res.

Per què fugia de la seva feminitat?

Jo volia entrar en aquell univers masculí, en la força, en l'aventura. No em volia limitar a una professió "femenina" en què t'has de cuidar el cos. Em feia por provocar-los si em posava un vestit bonic a terra i ells es burlaven de mi: "Et pots posar un vestit, Lili, no passa res".

S'avenia amb les dones?

Deien que aconsegua la feina ficant-me al llit amb el patró. Era gelosia de la meua proximitat amb els homes, perquè elles els tenien com a amants, però jo coneixia els seus somnis. Em va expulsar Immigració perquè no tenia papers, algú em va vendre.

Va canviar els homes per les ovelles.

Vaig ser pastora transhumant durant vuit anys. Passava molts mesos sola amb les ovelles. Allò no distava tant de la vida al mar.

Alguna conclusió?

Enyoro els animals, la seva escalfor, la seva olor, el seu mal caràcter i la seva intel·ligència. I no m'agrada el seu final.

Ara escriu, a què li dona voltes?

Jo crec que la natura és la nostra base, és el que ens equilibra. Les altres coses, tot el que hem viscut, ja no ens pertanyen, ja no serveixen per a res. Cal sortir d'un mateix. Les fronteres les tenim dins.

IMA SANCHÍS

FESTIVAL MIL·LENNI 18

DEL 14/11/2016 AL 20/05/2017

LIANNE LA HAVAS. ROSANA. GOSSOS. INDIA MARTÍNEZ. MICHAEL KIWANUKA. STEFANO PALATCHI. TONY HADLEY. MAIKA MAKOVSKI. OCEAN COLOUR SCENE. CHARLIE CUNNINGHAM. JAIN. HIJA DE LA LUNA. MIGUEL POVEDA. DIEGO MARTÍN. ANTÍLOPEZ. GORAN BREGOVIC. ENRIC MONTEFUSCO. NIÑA PASTORI. SKUNK ANANSIE. PINK MARTINI. SIMPLE MINDS. NÚRIA GRAHAM. ADAMO. CORIZONAS. TAMIKREST. ARA MALIKIAN. CHAMBAO. LUCKY CHOPS. VANESA MARTÍN. CARLOS NÚÑEZ. THE DIVINE COMEDY. NOUVELLE VAGUE. JARABE DE PALO.

entradasdevanguardia.com
L'espectacle comença aquí

Veuràs el que t'agrada!

Venda d'entrades · Reserves · Descomptes · I molts més avantatges

15% dte.*
CLUB VANGUARDIA

* Consulta condicions a
www.entradasdevanguardia.com

ev
entradesde
VANGUARDIA